

Salla nukkuu kuin ruusunen. Se makaa selällään sängyllä pää vasemmalle kääntyneenä, vaaleat, lähes valkoiset Marilyn-hiukset laskeutuneena silkinä tyynylle. Sen kauniit siniset silmät on kiinni ja huulilla ihan aavistuksenomainen hymy, niin kuin se näkisi kauniita unia. Mä olin aina ollut sitä mieltä, että Salla oli nätti kuin enkeli. Me tavattiin riparilla puolitoista kuukautta sitten, ja sen heleä nauru vei heti mun huomion. Kaikkien niiden rakennekynsien keskeltä, kaikkien tummiksi värjättyjen lisäkehiusten ja minishortsien seasta mä yhtäkkiä näin Sallan, sen tytön joka poikkesi kaikista muista jotenkin. Aina naurava suu, vaalea iho ja Marilyn-hiukset, jotka muuten oli sellaiset luonnostaan. Siinä oli Salla. Mä en pitkään oikein tiennyt, mitä se musta ajatteli. Se oli sellainen landella asuva poikatyttö, joka autteli kuulemma faijaansa puuhommissa ja kiroili välillä kuin kokenut merikapteeni. Silti se meikkasi, kikatti kuin pikkutyttö ja näytti paljon kauniimmalta, kuin kaikki ne tusinalissut. Salla valikoitui mun riparikaveriksi, siinä missä Emma kulki Kain kanssa ja Vikke ja Mari istui aina vierekkäin. Mä olin Sallan frendi. Sillä ei ollut kai oikein muita, kun tuli ainoana idästä päin Suomea, vastikään muuttaneena. Mutta ei se sitä tuntunut haittaavan, vaikka se istuikin välillä yksinään jonkun kiven päällä kirjoittamassa. Sillä oli se vihko, jota se raahasi joka paikkaan, eikä koskaan näyttänyt mulle – vähän sellainen päiväkirja, se oli sanonut ja nauroi niin kuin se olisi jotenkin hölmöä. Kirjoittaminen siis. Ripari meni ja siivillä menikin, päivät kiiti ja äkkiä olikin jo viimeinen ilta. Emmajakai sekä Vikkejamari istui rannalla kalliolla vierekkäin, muut oli kasassa yhdessä ja katseltiin tähtiä. Sallalla oli kevyt kesämekko päällä ja se oli avojaloin, mulla oli crocksit ja pitkät housut. Ilta oli viileä, ei lämmin eikä kylmäkään. Salla otti mua kädestä ja sanoi, että tule istuu tonne mun kaa. Ja mä nousin ylös ja kävelin sen kanssa kauemmas kalliolle. ”Halattaisko?” Me opittiin suutelemaan. Me osattiin halata. Vaikkei kumpikaan ollut koskaan ollut ennen kenenkään kaa. Niin silti se vain sujui, kaikki sujui. Me oltiin selvillä vesillä ja osattiin vielä purjehtia, ja lisäksi oltiin melkoisia halinalleja. Mä katselen Sallaa nyt, ja se näyttää edelleen yhtä kauniilta, kuin riparin ekana päivänä. Sillä on rukoushelmet ranteessa, se haluaa valkoista tyynyä toisella kädellään. Mä katselen ruusuja pöydällä maljakossa ja mua itkettää. Sen toinen nimi on Rosa, niin kuin ruusu. Salla oli soittanut mulle silloin, kun se oli sattunut. Jenna, puhu jotain, se sanoi sillon. Multa menee muuten taju. Mä en ollut itkenyt puhelimesta vaikka Salla oli, silloin kun se tajusi, että se kuolee. Mä en sitä uskonut, hoin vaan kaikkea sellaista kuin että soititko sä apua, missä sä oot ja sattuuuko. Ei sattunut, kuulemma. Ei sellasesta verenvuodosta ihminen selviä; käsivarsi irti, valtimo auki ja raa’an punainen ruohikko. Sen faijan sirkkeli se oli, se saatanan terävä särisevä kone joka raastaa käsivarren rikki yhtä helposti kuin valkoisen paperin. Sallan valkoiset hiukset oli tummat niin kuin vanha veri. Ja sitten ne vielä sanovat, että ambulanssit saapuu nopeasti. Mun rakas Salla, siinä se nukkuu. Sanoinhan mä, että se näyttää enkeliltä. Ja enkeliltä se kuulostikin, kyllä mä sen äänen muistan. Varmaan lopun ikää. Äh, mä itken taas. No niin. Se sanoi rakastavansa mua. Ja mäkin sitä, ja vaikka se lupasi, ettei pyörtyisi. Sen sanat väheni ja ääni hiljeni, mutta puhelua se ei katkaissut. Sulki vaan silmänsä, vaikka mä kielsin.